

'Kinderen zijn niet rijp om te beslissen over eigen exit'

- donderdag 07 maart 2013, 03u00

5 ARGUMENTEN - WAAROM BISSCHOPPEN TEGEN UITBREIDING euthanasie ZIJN

BRUSSEL - Terwijl gisteren in de Senaat een hoorzitting plaatsvond over een mogelijke uitbreiding van de euthanasiewet naar kinderen en mensen met dementie, zette aartsbisschop André-Joseph Léonard het standpunt van de Kerk uiteen.

Hij beklemtoonde dat hij 'niet zou argumenteren vanuit het christelijke geloof maar enkel vanuit filosofisch standpunt'. 'Ik spreek in de eerste plaats als burger.' Versta: de bisschoppen willen niet alleen wegen op wie zichzelf nog tot de Kerk bekent. Ze willen wegen op het maatschappelijk debat.

1. Altijd al tegen

De Belgische bisschoppen zijn altijd al tegen euthanasie geweest. Al in 2002 hebben ze daarover een verklaring geschreven: 'Palliatieve zorg: ja – Euthanasie: nee'. Ook nu blijven ze daarbij. 'We kiezen niet voor lijden, dat als zodanig destructief is. We kiezen positief voor een steeds betere palliatieve zorg, ver van elke therapeutische hardnekkigheid', zegt Léonard. In geval van intens en hardnekkig lijden kan altijd nog een beroep worden gedaan op sedatie – als laatste redmiddel, en voor zover strikt noodzakelijk is.

Léonard wijst erop dat de katholieke Kerk aan de basis ligt van de meeste zorginstellingen in België.

2. Individuele vrijheid bestaat niet

De bisschoppen geloven niet in strikt individuele vrijheid. Ze vinden het op zijn minst een erg ambigu argument pro euthanasie, want: 'De individuele vraag naar euthanasie oefent druk uit op artsen en verplegend personeel'. 'Zij mogen gewetensbezwaar inroepen, maar zien zich voor een complexe realiteit gesteld: wanneer moeten ze de patiënt loslaten? Zal hun werkzekerheid in het gedrang komen? De zogenaamd strikt persoonlijke keuze van de patiënt

beperkt dus andermans vrijheid.'

Léonard zegt dat ziekenhuizen en voorzieningen die besluiten om geen euthanasie binnen hun muren toe te laten, de volle steun van de bisschoppen genieten. Hij betreurt dat apothekers onvoldoende mogelijkheden hebben om hun medewerking te weigeren.

3. Euthanasie tast de hele samenleving aan

Nog volgens Léonard tast de bestaande praktijk de hele samenleving aan. 'Euthanasie heeft de fundamentele verhouding tot leven en dood veranderd en ondergraaft ook voor een stuk de levensbelangrijke solidariteit met lijdende mensen.'

Hij verwijst hier specifiek naar euthanasie bij mensen met dementie, een van de mogelijkheden waarover de Senaat zich buigt.

'Als deze praktijk zich verspreidt, en als het volstaat dat ik er anticiperend op instem, lang voor ik euthanasie wil – gesteld dat ik het dan nog kán willen – zal de vraag dan niet aan veel meer mensen gesteld worden: "Zou je dat niet op papier zetten? Want dan hoef je later niet nutteloos te wegen op anderen en op de samenleving".'

De bisschoppen menen dat het veel humaner is om solidair te zijn met lijdende mensen en actief te streven naar verlichting van hun lijden. 'Dat is trouwens wat het overgrote deel van het medische korps met grote toewijding doet.'

4. Euthanasie op kinderen is een vorm van misbruik

Het is vreemd om minderjarigen onderscheidingsvermogen over leven en dood toe te dichten, als ze op zoveel andere domeinen wettelijk onbekwaam geacht worden en de strafwet hen ook beschermt, zeggen de bisschoppen.

'Ze mogen niet stemmen, ze mogen niet trouwen, ze mogen niet kopen en verkopen. En dan zouden ze plots toch voldoende rijp zijn om te beslissen over hun eigen exit – wat de meest zwaarwichtige beslissing is die een mens kan nemen! Is dat ook geen vorm van misbruik?'

Léonard waarschuwt voor een vertroebeling van de vertrouwensrelatie tussen ouders, kind en behandelend arts.

5. Bang voor hellend vlak

Tot slot: 'Er was elf jaar nodig om een euthanasie-uitbreiding te overwegen die oorspronkelijk niet voorzien en zelfs afgewezen was. Hoeveel tijd zal er verstrijken voor andere uitbreidingen overwogen worden, en men gaat veronderstellen dat heel jonge kinderen liever dood zouden zijn, of mensen die er niet om gevraagd hebben?'

Van onze redactrice ,Veerle Beel